

нощта, недостъпно на другитѣ живы, бързай да отидешъ дѣто сѣдбата та призовава; върви, презъ мрачныя този пѣтъ, въ палата на Плутона, когото ты ще намѣришъ на престола му; той ще ти позволи да влѣзешъ въ онѣзи мѣста на които ми е запретиено да ти открѣишъ тайната.“

Въ сѣщото време Телѣмахъ трѣгнѣ бърже: той гледа отъ всѣка страна сѣнки като подскачахъ по-многочисленни отъ пѣсѣчнитѣ зърна които покриватъ морскитѣ крайбрѣжїя; и, въ движенїето на туй безкрайно множество, той се облада отъ едно божественно вѣпяване, като забѣлѣзваше дълбокото безмолвіе на тѣзи широки мѣста. Космитѣ му настрѣхнѣхъ на главата когато дѣближи черното жилище на неумолимага Плутона; той осѣща краката си да треперѣтъ; гласътъ му се изгуби; и едва съ мжка той изрече на бога тѣзи думу: „Вый виждате, о страшно божество, сына на злочестаго Одисея; азъ идѣ да вы попытамъ ако баща ми, е слѣзълъ въ вашето царство, или ако той се скита още на земята.

Плутонъ бѣше сѣднѣлъ на единъ тронъ отъ черно дърво; лицето му бѣше блѣдно и строго; очитѣ му хлѣтнѣжлы и нескромны; челото му, намръщено и страшно; видѣтъ на живѣ человекъ му бѣше отвратителенъ както свѣтлината докача очитѣ на онѣзи животны които иматъ навикъ да излѣзватъ отъ убѣжищата си само нощемъ. До него сѣдѣше Просерпина, която едва привличаше поглѣдытъ му, и са виждаше да укротява малко сърцето му: тя бѣше дарена съ хубость еѣкога възобновявана; но са виждаше да съединява съ небеснитѣ си прелести нѣщо отъ грубостта и свирѣпостта на съпруга си.

У подножіето на престола бѣше Смъртьта, блѣдна и хищна, съ острия си сърцѣ който непрестанно точаше. Около нея хвѣркахъ мрачнытъ Грижы; свирѣпнитѣ Недовѣрія; Мъщенїята, отъ които течеше кръвь и които бѣхъ покриты отъ раны; неправеднитѣ Умразы; Скѣперничеството което само себе си вѣдѣше; Отчаянїето, което са кѣсаше съ собственитѣ си рѣцѣ; безсрамното Тщеславїе, което всичко събаря; Предателството, което нека да ся напїе отъ кръвь, и което не може да са пол-